

kterýžto údaj žalovaného prý nebyl správný, ježto žalovaný sice žádal o pracovní povolení, ale pak ústně prohlásil u zemského úřadu v Praze, že nemá zájmu na zaměstnání žalobce a na udělení pracovního povolení pro něho a jeho skupinu. V uvedeném oznámení žalovaného byl žalobce upozorněn jen na skutečnost, že žalovanému nebylo uděleno žádané jím úřední povolení, ale nelze z něho vyvozovati, že jím bylo žalobci zabráněno v provedení smluvního díla. Vždyť žalobce sám v dovolání dovozuje, že se zákon o ochraně domácího trhu práce ze dne 13. března 1928, čís. 39 sb. z. a n. nevztahuje na jeho umělecké výkony žonglérské a že ho jako žongléra nelze zařaditi do žádné kategorie zaměstnanců, uvedených v § 3 tohoto zákona (dělníci, zřízení, pomocníci v domácnosti, zaměstnanci ve vyšších soukromých službách, učnové, volonteři a praktikanti), takže podle jeho vlastního stanoviska nebyla provedení smluveného díla v podniku žalovaného na překážku skutečnost, kterou mu žalovaný v dopisu ze dne 16. ledna 1930 oznámil. Jestliže žalobce přes to se svou skupinou nepřijel a smluvené dílo neprovedl, nemůže důvodně tvrditi, že mu v tom zabránila okolnost, která se sběhla na straně žalovaného. Na věci by se ostatně nic nezměnilo ani tehdy, kdyby k vystupování žalobce s jeho pomocnicí v podniku žalovaného bylo skutečně potřebí úředního povolení podle zákona čís. 39/1928 sb. z. a n., neboť nebylo by zamítavé úřední vyřízení žádosti žalovaného o udělení tohoto povolení takovou okolností, jež se sběhla na jeho straně, nýbrž byla by to skutečnost, která nastala mimo strany, samostatným rozhodnutím státního úřadu ve veřejném zájmu, a jejíž důsledek by se týkal obou stran. Jiných okolností, jež se sběhly na straně žalovaného a kterými bylo žalobci zabráněno v provedení smluveného díla, žalobce vůbec netvrdil, zejména neuvedl, že žalovaný od smlouvy odstoupil nebo že mu nějak v provedení smluveného díla zabránil. Naopak jest nesporné, že žalovaný dopisem ze dne 29. prosince 1929 žalobce vyzval, aby přijel a místo nastoupil, což však žalobce neučinil. Posuzuje-li se sporná věc s tohoto právního hlediska, není žalobní nárok již co do důvodu po právu a nižší soudy nepochybily po stránce právní, zamítnuvše žalobu, třebaš tak učinily z jiných důvodů, než bylo právě vyloženo.

Čís. 12343.

Pomocným obchodem podle čl. 273 obch. zák. jest i kup automatu pekařem, pokud jej ve své pekařské živnosti potřebuje anebo si slibuje od jeho používání podporu své živnosti.

(Rozh. ze dne 10. února 1933, R I 1122/32.)

Žalovaný, pekař, koupil na splátky od žalující firmy automat na prodej cukrovinek. Žalobu o zaplacení kupní ceny zadala žalobkyně na soudě, jemuž se prý žalovaný podle § 104 j. n. podrobil. Námitce místní

nepříslušnosti soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku místní nepříslušnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle § 10 zák. o splátkových obchodech čís. 70/1896 neplatí předpisy tohoto zákona, je-li kup obchodem na straně žalovaného. V tom směru je nesporné, že žalovaný jest pekařským mistrem, že tedy kupuje mouku, aby ji ve stavu zpracovaném jako pečivo dále prodával; provozuje tedy obchody absolutní podle čl. 271 čís. 1 obch. zák. a jest tudíž v tom směru obchodníkem. Podle čl. 273 obch. zák. jest jednotlivá právní jednání obchodníka (kupce), jež náležejí ku provozu jeho obchodní živnosti, považovati za obchody. Ve čl. 273 obch. zák. se nevyhledává, by obchodník byl »kupcem plného práva«, by platil daň v § 7 uv. zák. k obch. zák. předepsanou; patří tedy mezi obchodníky ve čl. 273 zmíněné i živnostníci a řemeslníci, pokud kupují zboží, by je dále prodali; patří mezi ně tedy i pekař, žalovaný, bez ohledu k tomu, v jakém rozsahu provozuje pekařskou živnost. Pomocným obchodem podle čl. 273 obch. zák. jest tudíž i kup automatu pekařem, pokud jej ve své pekařské živnosti potřebuje, nebo si slibuje od jeho používání podporu své živnosti. Tak tomu je i v souzeném případě, kde žalovaný pekař podle údajů žalobních koupil automat, by jej používal ve své živnosti pekařské, byť i jako reklamu. Jde tedy o obchod na straně žalovaného a tím jest vyloučeno i použití předpisů splátkového zákona na tento případ. Vzhledem k tomu netřeba se obíratí dalšími vývody dovolacího rekursu, pokud se opírají o předpis § 6 splátkového zákona čís. 70/1896 sb. z. a n. Neplatí-li v souzeném případě předpisy zákona splátkového, není vyloučena pravomoc soudu podle § 104, první odstavec, j. n., kterému se žalovaný podrobil podpisem objednáčím lístku a platí i předpis § 104, třetí odstavec, j. n. o podrobení se příslušnosti soudu jinak nepříslušnému tím, že žalovaný nevznese při prvním roku námitku nepříslušnosti neb od námítky vznesené upustí a dále prodává, jakž učinil v tomto případě. Jest proto pravomoc prvního soudu opodstatněna, aniž by bylo lze přihlídnouti k opěťované námitce soudní nepříslušnosti učiněné při pozdějším jednání.

Čís. 12344.

Kupitel může ustoupiti od nabídky na prodej z volné ruky (§ 280, první odstavec, ex. ř.), přijaté soudem, a žádati vrácení jistoty složené jím k zajištění, není-li splněna jím i soudem předpokládaná okolnost, že půjde o prodej v š e c h předmětů uvedených v usnesení povolujícím dražbu.

Lhostejno, že se povolení prodeje z volné ruky stalo pod sankcí a následky § 278 ex. ř.

(Rozh. ze dne 10. února 1933, R I 77/33.)